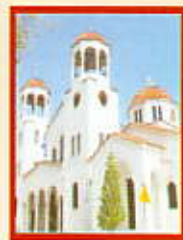

"Ο ΤΡΟΤΛΙΟΦΟΡΟΣ"

ΕΝΗΜΕΡΩΤΙΚΗ ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ ΕΝΟΡΙΑΣ ΑΓΙΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΚΟΡΥΔΑΛΛΟΥ

ΦΥΛΛΟ 12^ο/ΕΤΟΣ 4^ο

ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2007

**«Ότε δὲ ἦλθε τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου,
ἐξαπέστειλεν ὁ Θεὸς τὸν Υἱὸν Αὐτοῦ...
ἵνα τὴν υἰοθεσίαν ἀπολάβωμεν»**

(Γαλ. 4, 4-5)

Αγαπητοί μου Πατέρες καὶ ἀδελφοί.

Με τούτα τὰ ἀπλά καὶ λιτὰ λόγια ὁ Ἀπόστολος Παῦλος παρουσιάζει τὸ παράδοξο Μυστήριο τῆς σαρκώσεως τοῦ Λόγου, ποὺ ἐορτάζουμε σήμερα. Ἀνέκφραστο θαῦμα! Ὁ ἀχώρητος καὶ ἀόρατος Θεὸς ἦδη λαμβάνει σάρκα καὶ γίνεται ὁρατὸς καὶ ψηλαφητός. Ὁ μακρινὸς καὶ ἀπρόσιτος Θεός, ὅπως παρουσιάζεται στὴν Παλαιὰ Διαθήκη, γίνεται τώρα οἰκεῖος καὶ μιὰ νέα ἐποχὴ ἐγκαινιάζεται, ἐκεῖνη τῆς Καινῆς Διαθήκης, τῆς καινούργιας πραγματικότητας, ποὺ ξεκινάει μὲ τὴν φανέρωση τοῦ Μυστηρίου ὄλων τῶν αἰώνων, ποὺ ὁ ἴδιος ὁ Θεὸς προανήγγειλε ἀπὸ τὴν ὥρα τῆς πτώσεως καὶ οἱ θεόσοφοι Προφῆτες ἐνίσχυσαν τούτη τὴν ἐλπίδα τοῦ κόσμου.

Ὁ Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ περιβάλλεται τὴν χοϊκὴ καὶ ἐφάρματη ἀνθρώπινη φύση, γιὰ νὰ τὴν ἐξαγνίσει, νὰ τὴν ἀφθαρτοποιήσει, νὰ τὴν κάνει κοινὸν Θεῖας φύσεως. «Ἐπεσκέψατο καὶ ἐποίησε λύτρωσιν τῷ λαῷ αὐτοῦ» (Λουκ. 1, 68). Δὲν ἦταν ἡ ἐπίσκεψη ἀστραφτερῆ καὶ ἐκτυφλωτικῆ ἄσημη, ταπεινὴ καὶ ἀθόρυβη ἦταν. Ὁ Κύριος πτώχενσε, γιὰ νὰ πλουτίσουμε ἐμεῖς (Β' Κορ. 8, 9). Τὸ μεγαλεῖο τῆς οὐράνιας δόξας ἔομιξε μὲ τὴν φτώχεια τῆς ἀνθρωπότητας, γιὰ τὴν ὑπέρβαση τῆς γήινης ζωῆς.

Οἱ ἄγγελοι βροντοφωνάζουν: «Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη» (Λουκ. 2, 14), μὰ ἡ ὑμνωδία τους δὲν ἀκούγεται ἀπὸ ὄλους τοὺς ἀνθρώπους, γιὰτὶ μιὰ πνευματικὴ τύφλωση καὶ κόφωση ἔχει κυριεύσει τὸν κόσμο. Οἱ λίγοι προτιμοῦν τὸ σκοτάδι τους καὶ οἱ πολλοὶ τὴν ἀδιαφορία τους. Πλάϊ τους σκηνώνει ὁ Ἅγιος, μὰ δὲν γεύονται τὴν ἀγιότητα τοὺς πλησίασε ἡ ἐλπίδα, μὰ ἐκεῖνοι θέλουν νὰ ζοῦν στὴν ἀπελπισία τους ψηλαφητῆ εἶναι τώρα ἡ χαρά, μὰ οἱ πολλοὶ προτιμοῦν τὴν θλίψη.

Στὸ Μυστήριο τῆς σαρκώσεως ὁ Οὐρανὸς αμιγύει μὲ τὴν γῆ, ἀλλὰ τὸ θαῦμα τῆς ἱστορίας δὲν βρίσκει τὴν ἀνταπόκριση ποὺ καὶ ἡ πιὸ ἀπλή λογικὴ θὰ ἐπέβαλε. Ἡ κένωση τοῦ Θεοῦ γιὰ χάρη τοῦ ἀνθρώπου καὶ τῆς σωτηρίας του δὲν ἀξιοποιεῖται καὶ ἡ εἰρήνη ποὺ ἐπαγγέλλεται ἡ ἐδῶ παρουσία τοῦ Λόγου δὲν ἐπικρατεῖ, γιὰτὶ οἱ ἄνθρωποι προτίμησαν τὸ σκοτάδι καὶ ὄχι τὸ φῶς. «Τὸ φῶς ἐλήλυθεν εἰς τὸν κόσμον, καὶ ἠγάπησαν οἱ ἄνθρωποι μᾶλλον τὸ σκοτὸς ἢ τὸ φῶς ἦν γὰρ πονηρὰ αὐτῶν τὰ ἔργα» (Ἰω. 3, 19). Οἱ πονηροὶ καὶ οἱ δόλιοι δὲν θέλησαν νὰ μετακινήθουν προτίμησαν τὴν ψυχρότητα τῆς βπαρξης ἀπὸ τὸ εὐεργετικὸ ζέσταμα τῆς καρδιάς τους.

Ἀδελφοί μου ἀγαπητοί.

Ἡ σάρκωση τοῦ Θεανθρώπου εἶναι προῖον τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ γιὰ μᾶς. Εἶναι θυσία τοῦ Οὐρανοῦ γιὰ χάρη μᾶς αὔρα εἶναι οὐράνιας χαρᾶς, γιὰ νὰ ξεπεράσουμε τὴν θλίψη. Εἶναι φῶς στὸ σκοτάδι καὶ στὴν καταχνιά ποὺ μᾶς περιβάλλει. Εἶναι μιὰ σκάλα ποὺ μᾶς δόθηκε γιὰ νὰ ἀνεβούμε ψηλά. Ἡ πρόσκληση γιὰ τὸ ἀνέβασμα εἶναι κλήση ἐλευθερίας καὶ ὄχι καταναγκασμός.

Ἡ κλήση γίνεται στὸν καθένα μᾶς καὶ ἡ καλλιέργεια θὰ γίνει στὴν καρδιά μᾶς καὶ θὰ γίνει γιὰ μᾶς θὰ γίνει γιὰ τὴν χαρά μᾶς, γιὰ τὴν εὐτυχία μᾶς, γιὰ τὴν γαλήνη μᾶς, γιὰ τὴν εἰρήνη τοῦ κόσμου.

**ΧΑΡΟΥΜΕΝΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ,
ΧΑΡΑ ΚΑΙ ΕΥΤΥΧΙΑ ΣΤΑ ΣΠΙΤΙΑ ΣΑΣ,
ΕΙΡΗΝΗ ΚΑΙ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ.**

Μετὰ πολλῆς ἀγάπης καὶ εὐχῶν.

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ

† Ὁ Νικαίας Ἀλέξιος

Ἀγάπη

«αὐτοὶ ποὺ πληγώνουν ἢ ἀδικοῦν εὐαίσθητους ἀνθρώπους, δὲν εἶναι ἄνθρωποι ἐσωτερικά.»

Η πνευματική ἀγάπη εἶναι ἀνώτερη ἀπὸ τὴν ἀγάπη ποὺ ἔχουν τὰ κατὰ σάρκα ἀδελφία, γιατί συγγενεὺι κανεῖς ἀπὸ Χριστὸ καὶ ὄχι ἀπὸ μάνα. Ὅσοι ἔχουν αὐτὴ τὴν ἀγνή (Ἀρχοντική) ἀγάπη, εἶναι γεμάτοι ἀπὸ καλοσύνη, γιατί μέσα τους ἔχουν τὸν Χριστὸ καὶ στὸ πρόσωπό τους ζωγραφισμένη τὴν Θεότητα. Ἀδύνατο εἶναι φυσικά νὰ ἔλθῃ ἡ ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ μέσα μας, ἐὰν δὲν βγάλουμε ἔξω τὸν ἑαυτὸ μας ἀπὸ τὴν ἀγάπη μας, καὶ νὰ τὴν δώσουμε στὸν Θεὸ καὶ στὶς εἰκόνες Του καὶ νὰ δινώμαστε πάντα στοὺς ἄλλους, χωρὶς νὰ θέλουμε νὰ μᾶς δίνονται οἱ ἄλλοι.

Ὅσοι πονᾶνε πολὺ καὶ γιὰ τὴν σωτηρία ὅλου τοῦ κόσμου καὶ βοηθᾶνε μὲ τὸν τρόπο τους (ἀγωνιζόμενοι) καὶ ἐμπιστεύονται τὸν ἑαυτὸ τους ταπεινὰ στὰ χέρια τοῦ Θεοῦ, αὐτοὶ νιώθουν καὶ τὴν μεγαλύτερη χαρὰ τοῦ κόσμου, καὶ ἡ ζωὴ τους τότε εἶναι μιὰ συνεχῆς δοξολογία, γιατί φτερουγίζουν ἐσωτερικά ὡς ἄγγελοι, δοξολογώντας μέρα-νύχτα τὸν Θεό. Ἐνῶ ἐκεῖνοι ποὺ ἀδιαφοροῦν γιὰ τὴν σωτηρία τῆς ψυχῆς τους καὶ προσπαθοῦν νὰ βροῦν χαρὰ καὶ ἀνάπαυση στὴν μάταιη τούτη ζωὴ, συνέχεια βασανίζονται καὶ μπλέκονται στὰ ἀτέλειωτα κοσμικὰ γρανάζια καὶ ζοῦν ἀπὸ ἐδῶ τὴν κόλαση.

Οἱ φιλότιμοι, ἐπειδὴ κινοῦνται στὸν Οὐράνιο χώρο τῆς δοξολογίας, δέχονται μὲ χαρὰ καὶ τὶς δοκιμασίες καὶ δοξάζουν τὸν Θεὸ καὶ γι' αὐτές, ὅπως καὶ γιὰ τὶς εὐλογίες, καὶ δέχονται συνέχεια τὴν εὐλογία τοῦ Θεοῦ ἀπὸ ὅλα καὶ λιώνουν ἐσωτερικά τότε ἀπὸ εὐγνωμοσύνη στὸν Θεό, τὴν ὁποία ἐκδηλώνουν μὲ κάθε πνευματικὸ τρόπο, ὡς παῖδιά τοῦ Θεοῦ.

Ἐνῶ ὁ καλὸς Θεὸς μᾶς δίνει ἄφθονες εὐλογίες καὶ ἐνεργεῖ πάντα

γιὰ τὸ καλὸ μας καὶ ὅλα τὰ ἔκανε, γιὰ νὰ ἐξυπηρετοῦν τὸ πλάσμα Του καὶ νὰ θυσιάζονται γιὰ τὸν ἄνθρωπο, ἀπὸ φυτὰ μέχρι ζῶα καὶ πτηνά, μικρὰ καὶ μεγάλα - ἀκόμη καὶ ὁ ἴδιος ὁ Θεὸς θυσιάστηκε, γιὰ νὰ λυτρώσῃ τὸν ἄνθρωπο, δυστυχῶς ὅμως, πολλοὶ ἀπὸ ἐμᾶς ἀδιαφοροῦμε γιὰ ὅλα αὐτὰ καὶ τὸν πληγώνουμε μὲ τὴν μεγάλη μας ἀχαριστία καὶ ἀναισθησία, ἐνῶ μᾶς ἔδωσε κληρονομικὴ τὴν συνείδηση μαζί μὲ ὅλα τὰ ἄλλα Του καλά.

Ἡ συνείδηση εἶναι ὁ πρῶτος νόμος τοῦ Θεοῦ, τὸν ὁποῖο χάραξε βαθιὰ μέσα στὶς καρδιές τῶν Πρωτοπλάστων, καὶ στὴν συνέχεια τὸν παίρνει ὁ καθένας μας «φωτοτυπία» ἀπὸ τοὺς γονεῖς του, ὅταν γεννιέται. Ἐκεῖνοι ποὺ κατόρθωσαν νὰ λεπτύνουν τὴν συνείδησή τους μὲ τὴν καθημερινὴ μελέτη τοῦ ἑαυτοῦ τους, αἰσθάνονται πᾶς τὸν ἑαυτὸ τους ξένο ἀπὸ τοῦτον τὸν κόσμο, καὶ παραξενεύονται οἱ κοσμικοὶ ἀπὸ τὴν λεπτὴ τους συμπεριφορὰ. Ὅσοι ὅμως δὲν μελετᾶνε τὴν συνείδησή τους, δὲν ὠφελοῦνται οὔτε ἀπὸ τὶς πνευματικὲς μελέτες οὔτε καὶ ἀπὸ συμβουλὲς γεροντοτέρων οὔτε καὶ τὶς ἐντολὲς τοῦ Θεοῦ θὰ μπορέσουν τότε νὰ τηρήσουν, διότι γίνονται πᾶς ἀναισθητοί.

Οἱ εὐαίσθητοι καὶ φιλότιμοι, ποὺ τὰ τηροῦν ὅλα μὲ ἀκρίβεια, συνήθως ἀδικοῦνται ἀπὸ τοὺς ἀναισθητους, μὲ τὶς συνεχεῖς παραχωρήσεις ποὺ κάνουν ἀπὸ ἀγάπη ἀλλὰ καὶ ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ πάντα κοντὰ τους βρίσκεται. Πολλὲς φορὲς ἀδικοῦνται καὶ μόνοι τους ἀπὸ τὴν ὑπερευαίσθησία τους, μεγαλοποιώντας τὶς μικρὲς τους ἁμαρτίες, ἢ φορτώνονται τὰ ξένα σφάλματα, ἀλλὰ πάλι ὁ Θεὸς τοὺς γλυκαίνει μὲ τὴν Παραδεισένια Του καλοσύνη καὶ τοὺς δυναμώνει παράλληλα καὶ πνευματικά.

Αὐτοὶ ποὺ πληγώνουν ἢ ἀδικοῦν

εὐαίσθητους ἀνθρώπους, δὲν εἶναι ἄνθρωποι ἐσωτερικά.

Ὅσοι λένε ὅτι εἶναι εὐαίσθητοι καὶ ἔχουν ἀγάπη καὶ λεπτότητα καὶ ἀνέχονται μὲν τὶς ἀδικίες ποὺ τοὺς κάνουν οἱ ἄνθρωποι, ἀλλὰ λένε: «ὡς τὸ βροῦν ἀπὸ τὸν Θεό», κοροϊδεύονται ἀπὸ τὸν Πονηρὸ καὶ δὲν τὸ καταλαβαίνουν, διότι μὲ αὐτὸν τὸν τρόπο καταριοῦνται μὲ «εὐγένεια». Σ' αὐτὴν τὴν ζωὴ ὅλοι οἱ ἄνθρωποι δίνουμε ἐξετάσεις, γιὰ νὰ περάσουμε στὴν ἄλλη, τὴν αἰώνια, στὸν Παράδεισο. Μοῦ λέει ὁ λογισμὸς ὅτι ἡ εὐγενικὴ κατάρα αὐτὴ εἶναι κάτω ἀπὸ τὴν πνευματικὴ βάση.

Ὅσοι λοιπὸν ἀδικοῦν, τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτὸ τους ἀδικοῦν αἰώνια, καὶ ὅσοι δέχονται μὲ χαρὰ τὶς ἀδικίες ποὺ τοὺς κάνουν, δικαιοῦνται αἰώνιο μισθὸ «τοζισμένο».

Γέροντος Παΐσιου Ἀγιορείτου

ΤΟ ΘΑΥΜΑ ΤΗΣ ΒΗΘΛΕΕΜ

*«Ήσυχου γὰρ σιγῆς
περιεχούσης τὰ πάντα
καὶ νυκτὸς ἐν ἰδίῳ
τάχει μεσαζούσης, ὁ
Παντοδύναμός Σου
Λόγος ἀπ' οὐρανῶν
ἐκ θρόνων βασιλειῶν
ἀπότομος πολεμιστῆς
εἰς μέσον τῆς ὀλεθρίας
ἤλατο γῆς»
(Σοφ. Σολομ., 8, 4-15).*

Μὲ τὰ προφητικά αὐτὰ λόγια ὁ σοφὸς Σολομώντας ἀναφέρεται στὸ μεγάλο γεγονός τῆς Θείας ἐνανθρωπήσεως τοῦ Αἰωνίου Λόγου τοῦ Θεοῦ μὲ σκοπὸ τὴν σωτηρία τοῦ κόσμου. Μᾶς Τὸν παρουσιάζει προσερχόμενο ἐξ οὐρανοῦ, «ἐκ θρόνων βασιλειῶν» καὶ ἐρχόμενο ἐπὶ τῆς γῆς σὲ ὥρα «ἡσύχου σιγῆς περιεχούσης τὰ πάντα» καὶ ἐμφανιζόμενο ὡς «ἀπότομον πολεμιστῆν», δηλαδή ἀποφασιστικὸ καὶ ἀκάθεκτο, ἐρχόμενο «εἰς μέσον τῆς ὀλεθρίας γῆς». Ὀνομάζει τὴν γῆν «ὀλεθρία» γιὰ τὴν ἁμαρτία τῆς

Ἐπίκαιρα ἐπικοινωνοῦμε μὲ τὰ λόγια αὐτὰ τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, γιὰ νὰ ἀναφεροῦμε στὸ μεγάλο θαῦμα τῆς ἐνανθρωπήσεως τοῦ Χριστοῦ γιὰ τὴν σωτηρία μας, γεγονός ποὺ αὐτὲς τὶς ἡμέρες ἐορτάζουμε.

Τὸ θαῦμα τῆς Θείας ἐνανθρωπήσεως ἄρχισε νὰ συντελεῖται τὴν ἡμέρα τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Παναγίας Παρθένου στὴν Ναζαρέτ καὶ μετὰ ἀπὸ ἑννέα μῆνες, μετὰ ἀπὸ φυσιολογικὴ κυφορία «ἐκ Πνεύματος Ἁγίου», «ἤλατο ἐπὶ τῆς γῆς» τὸ Παιδίον, τὸ ὁποῖο κατὰ τὸν Ἡσαΐα ἐπωνομάζετο «Νέον».

Ἐνα παγερὸ βραδυνό, ἐκεῖ στὴν Βηθλεὲμ, μέσα σὲ σκληρὲς συνθήκες περιστάσεων καὶ φύσεως, ἐγεννήθη ὁ Σωτῆρας τοῦ κόσμου σὲ ἓνα σταῦλο, ἀφοῦ «οὐκ ἦν αὐτοῖς τόπος ἐν τῷ καταλύματι». Αὐτὴν τὴν ἡμέρα, αὐτὴν τὴν ὥρα, σ' αὐτὸν τὸν τόπο, ὁ Ἄσαρκος σαρκουῦται. Ὁ Θεὸς «πτωχεύει» μὲ πρόθεση. Ἐμεῖς οἱ ἄνθρωποι, ἐφ' ὅσον πτωχεύσαμε ἐξ αἰτίας τῆς ἁμαρτίας μας, ἄς πλουτήσουμε μὲ τὴν

Χάρη Του καὶ μὲ τὴν ἀλήθειά Του, ποὺ μᾶς προσφέρει.

Ἡ Χάρη Του μᾶς προσφέρεται διὰ τοῦ Σταυροῦ Του καὶ ἡ ἀλήθειά Του διὰ τοῦ Εὐαγγελίου Του. Ἡ ἀλήθεια τοῦ Εὐαγγελίου μᾶς χαράσσει τὸν δρόμο ποὺ μετὰ ἀπὸ μετάνοια πρέπει νὰ βαδίσουμε, γιὰ νὰ καταλήξουμε στὸν οὐρανό - ποὺ εἶναι ὁ προορισμὸς μας - καὶ ἡ χάρη τοῦ Σταυροῦ μᾶς προσφέρει τὴν δύναμη νὰ παρακάμψουμε τὶς δυσκολίες ποὺ θὰ συναντήσουμε στὸν δρόμο αὐτόν, ὥστε μὲ ἐπιτυχία νὰ φθάσουμε στὸ τέλος. Μ' αὐτὴ τὴν προσφορά Του, ὁ Χριστὸς θέλει νὰ μᾶς ἀνακαινίσει καὶ νὰ ἀπομακρύνει τὴν παλαιώση καὶ ἀθλιότητα ποὺ ἔχουμε ὑποστῆ ἀπὸ τὴν ἐπίδραση τῆς ἁμαρτίας. Αὐτὴν τὴν «ἀλλοίωση» μόνο ἡ δεξιὰ τοῦ Ὑψίστου μπορούσε νὰ τὴν ἐργαστεῖ. Ἡ παρουσία τοῦ «Νέου Παιδίου» στὴν Βηθλεὲμ, μᾶς ἐγγυᾶται τὴν ἀσφαλῆ ἀνανέωσή μας.

Πρὶν συμβεῖ τὸ γεγονός, ὑπῆρξαν πολλοὶ ποὺ διαισθάνθηκαν τὴν σημασία αὐτοῦ τοῦ «Παιδίου» γιὰ τὴν ἀνθρωπότητα. Μία τέτοια περίπτωση εἶναι ὁ Ῥωμαῖος φιλόσοφος καὶ ποιητῆς Βιργίλιος, ὁ ὁποῖος πρὸ Χριστοῦ, καταφανῶς ἐλλαμπόμενος ἀπὸ τοῦ Πνεύματος τοῦ Θεοῦ, εἶχε πεῖ: «Ἐνα παιδί θὰ μᾶς σώσει - ἓνα θεῖο παιδί. Ὡ, νὰ μπορούσα νὰ δῶ αὐτὸ τὸ παιδί!».

Κατὰ τὴν προφητεία ἀπὸ τὴν ὁποία ξεκινήσαμε τὸ παρὸν ἄρθρο μας, τὸ ὅτι αὐτὸ τὸ «Παιδίον» ἐρχεται ἐπὶ τῆς γῆς ὡς πολεμιστῆς, σημαίνει ὅτι ἐρχεται γιὰ νὰ πολεμήσει τὴν ἁμαρτία μὲ τὸ ἔργο Του. Ἡ ὥρα, λοιπὸν, τοῦ ἐρχομοῦ Του εἶναι καθοριστικὴ γιὰ ὅλον τὸν κόσμο. Θὰ παλέψει ὄχι πρὸς αἷμα καὶ σάρκα ἀλλὰ πρὸς τὸν κοσμικότατο τοῦ σκότους τοῦ αἰῶνος τούτου, πρὸς αὐτὸν ποὺ εἶναι ὁ ἀντίπαλός μας καὶ τοῦ ὁποίου ἡ κατανίκηση ἀπὸ μέρους μας εἶχε τεράστιες ἕως ἀνυπέβλητες δυσκολίες, γι' αὐτὸ καὶ χροιαζόμεστε Σωτῆρα. Δὲν ἔχει σημασία ὅτι τὸ μεγάλο αὐτὸ ἔργο συντελεῖται σὲ ἀτμόσφαιρα «σιγῆς», διότι, ὅπως ὅλα τὰ μεγάλα ἔργα τοῦ Θεοῦ διαδραματίζονται καὶ συντελοῦνται «ἐν σιγῇ», ἔτσι καὶ ἡ προσωπικὴ σωτηρία τοῦ καθενὸς μας συντελεῖται «ἐν σιγῇ». Εἶναι δὲ μεγάλο ἔργο ἡ προσωπικὴ μας σωτηρία, διότι ἀπαγκιστρώνει τὸν ἐκπεσόντα ἄνθρωπο, ὁ ὁποῖος ἀπὸ παιδί τοῦ Θεοῦ ἔγινε, λόγῳ τῆς ὀλίσθησής του στὴν ἁμαρτία, παιδί τοῦ Διαβόλου καὶ τὸν ἐπαναφέρει στὴν

ἀρχικὴ δόξα, στὸ «ἀρχαῖον κάλλος». Αὐτὴν τὴν διαδικασία ὁ Ἀπ. Παῦλος τὴν ὀνομάζει «νιοθεσία» καὶ μᾶς παροτρύνει «ἵνα τὴν νιοθεσίαν ἀπολάβωμεν», ἀφοῦ οἱ συνθήκες γιὰ νὰ συντελεσθεῖ τοῦτο εἶναι ἐξασφαλισμένες ἀπὸ τὸν Θεό-Πατέρα διὰ τοῦ αἰωνίου Λόγου Του, ποὺ ἦλθε ὡς ὀπλίτης ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ ἀφοροῦν ὅλους μας.

Τὸ ἔργο Του, γιὰ νὰ τὸ καρπωθοῦμε, ὁ Χριστὸς τὸ ἐμπιστεύθηκε στὴν Θεοδίδρυτη Ἐκκλησία Του, ἡ ὁποία γι' αὐτὸν τὸν λόγο χαρακτηρίσθηκε ἀπὸ τὸν Ἱερὸ Ἀβγυοστῖνο ὡς «ὁ Χριστὸς παρατεινόμενος εἰς τοὺς αἰῶνας». Πρέπει δὲ νὰ εἶναι βέβαιη καὶ ἀσφαλῆς, ὡς πρὸς αὐτό, ἡ ἐμπιστοσύνη μας πρὸς τὴν Ἐκκλησία, διότι ἐγγυήθηκε γι' αὐτὸ ὁ Χριστὸς, ὅταν εἶπε - λίγο πρὶν ἀναληφθεῖ στοὺς οὐρανοὺς - «μεθ' ὑμῶν εἰμι πάσας τὰς ἡμέρας ἕως τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος». **Εἶναι φανερὸ ὅτι πρέπει νὰ ἐμπιστευόμαστε τὴν Ἐκκλησία καὶ νὰ μὴν κλονιζόμεστε ἀπὸ διάφορα ἀρνητικὰ φαινόμενα καὶ καταστάσεις ποὺ συμβαίνουν μερικὲς φορές μέσα στοὺς κόλπους τῆς, διότι ἀκόμη καὶ αὐτὲς οἱ καταστάσεις δὲν ἐμποδίζουν τὴν Χάρη καὶ τὴν Ἀλήθεια τοῦ Χριστοῦ νὰ ἐρχονται στὴν ζωὴ μας ὡς ἀποτελεσματικὸ βοήθει μας γιὰ νὰ σωθοῦμε.** Τό: «ἀρκεῖ σοι ἡ Χάρις μου, ἡ γὰρ δύναμίς Μου ἐν ἁσθενείᾳ τελειοῦται», ποὺ εἶπε ὁ Χριστὸς στὸν Παῦλο, ἰσχύει καὶ γιὰ μᾶς. Ἡ ἄρνηση ὅλων τούτων μᾶς δημιουργεῖ τεράστιο πρόβλημα, διότι μᾶς φέρνει μπροστὰ στὸν Χριστὸ «ἀχαρίστους καὶ πονηροὺς» καὶ αὐτὴ ἡ ἀσέβειά μας γεννᾷ ἓνα ἀμειλικτο ἐρώτημα: «πὼς ἐκφευξόμεθα, τηλικαύτης ἀμελήσαντες σωτηρίας».

Αρχμ. Δαμασκηνὸς Χαλκίτου

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΝΙΚΑΙΑΣ
ΕΝΗΜΕΡΩΤΙΚΗ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ
ΕΝΟΡΙΑΣ ΑΓΙΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ
ΚΟΡΥΔΑΛΛΟΥ
“Ο ΤΡΟΠΑΙΟΦΟΡΟΣ”

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ:
Πρωτοπρεσβύτερος Γρηγόριος Μπισσιτάκος
ΤΗΛ. - FAX: 210 49 51 396

ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ - ΕΚΤΥΠΩΣΗ:
τυπογραφία
Γ. ΑΦΕΡΩΦ 103 - ΚΟΡΥΔΑΛΛΟΣ
ΤΗΛ. - FAX: 210 49 56 302

"ΘΕΣΣΑΛΙΑΣ"

3ΗΜΕΡΗ ΕΚΔΡΟΜΗ ΣΤΑ ΜΕΤΕΩΡΑ

Στους ιερούς βράχους τῶν Μετεώρων καὶ στὰ ἐντυπωσιακὰ χωριά τῆς Θεσσαλίας, πραγματοποιήθηκε ἐκδρομὴ ἀπὸ τὴν Ἑνορία μας, τὸ 3ήμερο τῆς 28ης, 29ης καὶ 30ῆς Σεπτεμβρίου.

Συγκεκριμένα, προσκυνήσαμε στὶς Ἱερὰς Μονὲς Βαρλαάμ, Ἁγίου Στεφάνου καὶ Ἁγίας Τριάδος, ἐνῶ τὴν Κυριακὴ μετείχαμε στὴν Θεία Λειτουργία στὴν Ἱερὰ Μονὴ Ρουσάνου τῶν Μετεώρων.

Παράλληλα ἐπισκεφθήκαμε καὶ προσκυνήσαμε στὶς Ἱερὰς Μονὲς Ἁγίου Βησσαρίωνος καὶ Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου Κορμπόβου, στὴν περιοχὴ Τριγάλων, καὶ τὴν Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Γεωργίου Καρδίτσας.

Ὅλοι οἱ ἐκδρομεῖς ἐντυπωσιάστηκαν ἀπὸ τὶς φυσικὲς ὁμορφιὲς τῆς Λίμνης Πλαστήρα καὶ τῶν χωριῶν Ἐλάτης καὶ Πετρουλίου.

ΥΠΟΔΟΧΗ ΚΑΙ ΠΡΟΣΚΥΝΗΣΗ ΤΙΜΙΑΣ ΚΑΡΑΣ ΟΣΙΟΥ ΔΑΥΪΔ ΕΥΒΟΙΑΣ & Ο 1ος ΕΟΡΤΑΣΜΟΣ ΤΗΣ ΠΑΝΑΓΙΑΣ ΤΗΣ ΠΑΜΜΑΚΑΡΙΣΤΟΥ

Τὴν Δευτέρα 19 Νοεμβρίου πραγματοποιήθηκε ἀπὸ τὸν Σεβασμιώτατο Ποιμέναρχη μας ἡ ὑπόδοξη τῆς Τιμίας Κάρας τοῦ Ὁσίου Δαυὶδ Εὐβοίας.

Τὸ Ἱερὸ Λεῖψανο μετέφερε στὴν Ἑνορία μας ὁ Καθηγούμενος τῆς ὁμωνύμου Ἱερᾶς Μονῆς, Πανοσιολογιώτατος Ἀρχιμανδρίτης π. Κύριλλος Γεραντώνης, πρὸς προσκύνηση καὶ εὐλογία τῶν πιστῶν.

Παράλληλα, τὸ διήμερο 20 καὶ 21 Νοεμβρίου, ἐορτὴ τῶν Εἰσοδίων τῆς Θεοτόκου, πραγματοποιήθηκε ὁ πρῶτος πανηγυρικὸς ἐορτασμὸς τῆς ἐφεστῆσιον Ἱερᾶς Εἰκόνης τῆς Παναγίας τῆς Πάμμακαριστοῦ. Ἡ Ἁγία Κάρα τοῦ Ὁσίου Δαυὶδ παρέμεινε στὴν Ἑνορία μας ἕως τὴν 22^α Νοεμβρίου.

"Ο ΤΕΡΑΤΗΣΙΕΡΟΣ"

ΕΡΓΑ ΣΤΟ ΝΑΟ ΜΑΣ

- ▶ Περίφραξη προαυλίου χώρου του Ίερου Ναού.
- ▶ Δενδροφύτευση προαυλίου χώρου του Ίερου Ναού.
- ▶ Φωταγώγηση προαυλίου χώρου του Ίερου Ναού.
- ▶ Παρηγγέλθη τὸ προσκνητάριο τῆς Τεράς Εικόνας τῆς Παναγίας τῆς Παμμακαρίστου.
- ▶ Ἐκθεση χριστιανικοῦ βιβλίου καί ἐκκλησιαστικῶν εἰδῶν.
- ▶ Παγκάρι στό Παρεκκλήσιο τοῦ Ἁγίου Φανουρίου, ἀγιορείτικου τύπου.

Ἡ καρδιά πάει γιὰ...κολύμπι.

Οἱ θάλασσές μας εἶναι καθαρὲς καὶ εἶναι ὑγιεινὴ ἢ κολύμβηση τὸ καλοκαίρι. Ὁ νέος, ἡ νέα, οἱ ἡλικιωμένοι, ὅλοι οἱ ὑγιεῖς, μποροῦν νὰ κολυμβοῦν τὸ θέρος. Ἡ ἄσκηση κάνει καλὸ στοὺς μῦες καὶ τὶς ἀρθρώσεις, στοὺς πνεύμονες καὶ τὴν καρδιά, στὴν ψυχικὴ διάθεση. Ἐφ' ὅσον λοιπὸν ἀπὸ ἰατρικῆς πλευρᾶς τὸ βρέφος, ὁ ἔφηβος καὶ ὁ ἐνήλιξ γνωρίζουν ὅτι ὅλα πάνε καλά, δὲν ἔχουν λόγος νὰ ῥωτοῦν ἂν μποροῦν νὰ κολυμβοῦν. Προσωπικὰ προτιμῶ τὴν... «ἀκτοπλοία». Ὅπως οἱ βάρκες καὶ τὰ μικρὰ πλοῖα πλέουν κοντὰ στὴν ἀκτὴ, ἔτσι καὶ ἐγὼ ἐπιθυμῶ νὰ κολυμβῶ μὲν, ἀλλὰ ἀνὰ πάσα στιγμὴ νὰ βρισκῶ γρήγορα στήριγμα εἰς τὸν βυθό, ἔαν νομίσω ὅτι κάτι μὲ κούρασε. Καὶ ἔαν ξεθαρρευτῶ στὴν γοητεία τοῦ βάθους, σπάνιο γιὰ μένα, τότε θέλω νὰ ἐξασφαλίσω μία καλὴ συντροφιά, ὄχι βέβαια τῆς ἀμμουδιάς... Στὴν ἡλικία μου δὲν συζητῶ γιὰ μακροβούτια, αὐτὰ εἶναι γιὰ τοὺς νέους.

Προσοχὴ χρειάζονται ὀρισμένοι, κυρίως νέοι καὶ μάλιστα νεανίδες, σὲ ζεστὲς ἡμέρες. Ἀναφέρομαι σὲ ὄσους ἐννοοῦν νὰ κάνουν αὐστηρὴ δίαιτα, γιὰ νὰ εἶναι κομποὶ καὶ μὲ τὴν ἀφυδάτωση, λόγω ἀπώλειας ὑγρῶν μὲ τὶς ἐφιδρώσεις, μπορεῖ νὰ ἔχουν προβλήματα, τὰ ὁποῖα ἐπιδεινώνονται σὲ ἡλιοθεραπεία. Χρειάζεται, λοιπὸν, τροφὴ μὲ ἄλας καὶ νερό, ὥστε αὐτὲς οἱ νέες νὰ εἶναι μὲν ὠραῖες, ἀλλὰ νὰ κρατιοῦνται καὶ στὰ πόδια τους. Προτιμητέα ἢ σκιά.

Ἐρωτήματα ἐγείρονται ὅταν ὁ γιατρὸς ἔχει διαπιστώσει κάποια πάθηση. Ἄν εἶσαι ὑπερτασικὸς καὶ ἐλέγχεις μὲ φάρμακο τὴν πίεσή σου, κολυμπᾶς καὶ ἐσὺ ἐλεύθερα ὅπως οἱ ἄλλοι. Σὲ κρύο νερό, ἢ ἀπότομη εἴσοδος στὴν θάλασσα αὐξάνει φυσιολογικὰ τὴν πίεση μία-δύο μονάδες καὶ στὸν ὑπερτασικὸ ἢ αὔξηση αὐτὴ μπορεῖ νὰ εἶναι κάπως μεγαλύτερη. Ὅμως ὑποχωρεῖ γρήγορα καὶ μὲ λίγη προσοχὴ, βαπτίζοντας σιγά-σιγά τὰ ἄκρα στὸ νερὸ καὶ βαθμιαῖα ῥίχνοντας ὀρθίος λίγο νερὸ στὸ σῶμα καὶ κυρίως στὴν ῥάχη, ἢ προσαρμολογῆ εἶναι δεδομένη καὶ ἀπολαμβάνεις τὸ ὑγρὸ γαλάζιο. Συχνὰ σὲ θερμὲς ἡμέρες, ἰδίως σὲ καύσωνα, μὲ τὰ φάρμακα ἢ πίεση πέφτει περισσότερο καὶ μπορεῖ ὁ ὑπερτασικὸς νὰ ἔχει, λόγω ὑπότασης, ζάλη καὶ ἀδυναμία. Στὶς περιπτώσεις αὐτὲς ἐπικοινωνεῖ μὲ τὸν γιατρό του καὶ κατὰ κανόνα μειώνει τὴν φαρμακευτικὴ θεραπεία κατὰ τὴν διάρκειά τῆς θερμῆς αὐτῆς περιόδου. Ὑπάρχουν ἄνθρωποι μὲ ἡπια ὑπέρταση, ποὺ διακόπτουν τὸ φάρμακο ἀρκετὸ διάστημα τὸ καλοκαίρι. Εὐνόητο ὅτι οἱ ὑπερτασικοὶ κολυμποῦν ἐλεύθερα, ἐκτὸς ἐκείνων οἱ ὁποῖοι ἔχουν σύνδρομο ὑπότασης μὲ ζάλη καὶ ἀδυναμία.

Στὴν στεφανιαία νόσο, μετὰ ἀπὸ ἓνα ἔμφραγμα τοῦ μυοκαρδίου - ὅπως καὶ μετὰ ἀπὸ μπαϊπάς - οἱ πλείστοι τῶν παθόντων αἰσθάνονται καλά.

Δὲν ἔχουν συμπτώματα στηθάγχης ἢ δύσπνοιας, βαδίζουν ἐλεύθερα καὶ ἐργάζονται κανονικὰ στὴν ὑπηρεσία τους. Γίνεται πάντα δοκιμασία κόπωσης καὶ σ' αὐτοὺς εἶναι φυσιολογικὴ. Αὐτὸ σημαίνει ὅτι πέρα ἀπὸ τὶς συνήθειες δραστηριότητες μποροῦν νὰ κάνουν καὶ κάτι περισσότερο, ὅπως π.χ. ν' ἀνέβουν σ' ἓνα λόφο ἢ στὸν Ὑμηττό, χωρὶς βέβαια νὰ φθάνουν στὸ σημεῖο ἄγχους-δυσφορίας. Τότε θὰ πρέπει νὰ σταματοῦν γιὰ λίγο καὶ νὰ ἐπιβραδύνουν τὸν βηματισμὸ τους. Ἐκεῖνοι δὲν ἔχουν ἀρρυθμίες καὶ ἀπολαμβάνουν τὸ ὑγρὸ στοιχεῖο μὲ περαιτέρω βελτίωση τῆς καταστάσεώς τους.

Ὅμως, ἔαν ὑπάρχει πρόβλημα, τότε πρέπει νὰ γίνῃ ἐκτίμησις τῆς καταστάσεως τῆς καρδιάς. Σὲ ἀσταθῆ στηθάγχη ἢ κρίση ἔρχεται σὲ ἡρεμία, π.χ. στὸν ὕπνο ἢ στὸν καναπὲ ἐμπρὸς στὴν τηλεόραση τότε χρειάζεται ἀμέσως νὰ πάει ὁ πάσχων στὸ νοσοκομεῖο. Καμία σκέψη γιὰ τὴν παραλία. Ἐπίσης, σὲ σταθερὴ στηθάγχη, ὅπου προβλέπει ὁ πάσχων πότε θὰ ἔχει κρίση, θὰ εἶναι ἀρνητικὸς στὴν σκέψη γιὰ τὴν θάλασσα ἔαν οἱ κρίσεις ἔρχονται εὐκόλα καὶ συχνά, π.χ. ἂν μὲ λίγα μέτρα βάρην ἐμφανίζει πόνο-κάψιμο στὸ στέρνο. Καὶ ἐκεῖνος θὰ πρέπει πρῶτα νὰ λύσει τὸ πρόβλημά του στὸ νοσοκομεῖο. Ὡς πρὸς τὴν ἡπια σταθερὴ στηθάγχη, ἢ ὁποῖα ἐμφανίζεται σπάνια σὲ ἔντονη προσπάθεια ἢ μεγάλη ταραχὴ καὶ ζεῖ μ' αὐτὴν καλὰ ἐπὶ σειρὰ ἐτῶν, μπορεῖ ἐκεῖνος νὰ χαρεῖ τὸ καλοκαίρι κολυμπώντας ἀλλὰ πάντοτε στὸ μέτρο ποὺ αὐτὸς γνωρίζει. Κάνει «ἀκτοπλοία».

Πολὺς κόσμος ἔχει σύγχυση μὲ τὸ θέμα τῆς ἀρρυθμίας. Οἱ πλείστοι ἔχουν ἀρρυθμία λόγω ἐκτάκτων συστολῶν. Εἶναι οἱ γνωστὲς διαλείψεις. Ἐδῶ ἢ καρδιά, κατὰ κανόνα, εἶναι γερὴ, ἢ ἀκρόαση, τὸ ἠλεκτροκαρδιογράφημα καὶ τὸ ὑπερηχοκαρδιογράφημα δείχνουν φυσιολογικὴ δομὴ καὶ συστολὴ τῶν τοιχωμάτων τοῦ μυοκαρδίου. Ἡ πρόγνωση εἶναι ἀρίστη καὶ οἱ ἄνθρωποι μποροῦν ν' ἀπολαμβάνουν ἐλεύθερα τὶς θάλασσές μας. Ἀλλὰ καὶ ἂν ὑπάρχει μικροῦ βαθμοῦ ἔκπτωση τῆς καρδιακῆς λειτουργίας, συχνὰ ὁ γιατρὸς ἐπιτρέπει τὴν κολύμβηση «ἀκτοπλοίας». Τὸ πρόβλημα βρίσκεται στοὺς πάσχοντες ἀπὸ ἀρρυθμίες, ἐκτακτοσυστολὲς ἢ ῥιπὲς ἐκτακτοσυστολῶν, δηλαδὴ κρίσεις ταχυκαρδίας μὲ καρδιά ποὺ εἶναι πολὺ κουρασμένη, ἔχει ἀνεπάρκεια. Αὐτὸ σημαίνει ὅτι «δὲν τὰ βγάζει πέρα» ἢ καρδιά καὶ ἢ πρόγνωση εἶναι ἐπιρρεασμένη. Ἐδῶ συνήθως ἀποφεύγονται κοπιώδεις ἀσκήσεις καὶ τὸ βάδισμα ὡς ἄσκηση ἐπιτρέπεται ἀλλὰ σὲ βραδὺ ῥυθμὸ, ὥστε νὰ μὴ προκαλεῖται δυσφορία. Μὲ σοβαρὴ καρδιακὴ ἀνεπάρκεια, οἱ πάσχοντες συνήθως βλέπουν τὴν θάλασσα ἀπὸ τὴν παραλία.

Ὅλοι οἱ ἔχοντες κάποιο πρόβλημα ἀπὸ τὴν καρδιά ποὺ πάνε στὴν παραλία, καλὸ θὰ εἶναι νὰ ἔχουν πάρει καὶ τὰ σχετικὰ μέτρα πρόληψης

**Λόγος τοῦ Ἀρχιεπισκόπου
Συμφερουπόλεως καὶ Κριμαίας,
Ἁγίου Λουκά τοῦ Ῥώσου,
τοῦ νέου Ὁμολογητοῦ.**

«Μὴ κρίνετε, ἵνα μὴ κριθῆτε...»

μὲ ἀνάλογη συμπεριφορά. Τόσο ὁ πάσχων ἀπὸ στηθάγχη ὅσο καὶ ἐκεῖνοι ποὺ ἔχουν ἀρρυθμία ἢ ἐλαφρὰ καρδιακὴ ἀνεπάρκεια προσέχουν τὴν χρονικὴ σχέση φαγητοῦ καὶ μπάνιου. Μπαίνουν στὴν θάλασσα τουλάχιστον δύο ὥρες μετὰ τὸ φαγητό, μὲ τὸ στομάχι ἄδειο. Στὴν ἀμμουδιά ἀποφεύγουν τὴν κόπωση τοῦ ἡλίου, ποῦ, πέραν τῆς ἐφίδρωσης, συχνὰ προκαλεῖ καὶ ταχυκαρδία. Πάντοτε δὲ ἔχουν μαζί τους τὰ ἀπαραίτητα φάρμακα, π.χ. ἓνα ὑπογλώσσιο χάπι ἢ σπρέϊ νιτρογλυκερίνης σὲ περίπτωση δυσφορίας ἢ στηθάγχης, ἢ μία φουροσεμίδη (lasix) σὲ χάπι ἢ σὲ ἔνεση ἢ καὶ ἀντιαρρυθμικὸ χάπι (προπαφενόνη), γιὰ κάθε ἐνδεχόμενο. Τὰ ἀτυχήματα συχνὰ ἀφοροῦν καὶ σὲ υγιεῖς, ἐπειδὴ π.χ. κατάπιαν λίγο θαλασσινὸ νερό ... Τέτοια μπορεῖ νὰ συμβοῦν καὶ στοὺς καρδιοπαθεῖς.

Κατὰ τὴν κολύμβηση ὑπάρχει διαφορὰ θερμοκρασίας μεταξὺ τοῦ γυμνοῦ σώματος, ποῦ ἔχει 37 βαθμούς, καὶ τοῦ θαλασσινοῦ νεροῦ, ποῦ εἶναι γύρω στοὺς 20 τὸ καλοκαίρι. Ἀπὸ τὴν ἄμεση ἐπαφὴ τοῦ νεροῦ μὲ τὸ σῶμα συμβαίνει διαρροὴ θερμίδων (ἐνέργειας) ἀπὸ τὸ σῶμα πρὸς τὴν θάλασσα, ἔστω καὶ ἂν στεκόμαστε ἀπλὰ μέσα στὸ νερό. Αὐτὴ ἡ ἀπώλεια ἐνέργειας εἶναι μεγαλύτερη ὅσο κατεβαίνει ἡ θερμοκρασία τῆς θαλάσσης καὶ ἐμφανίζεται πρόβλημα ἐὰν πλησιάσει ἢ πέσει κάτω ἀπὸ 10° C. Τότε ἡ ἀπώλεια ἐνέργειας εἶναι μεγάλη καὶ συνιστάται νὰ μένει στὸ νερό ἢ νὰ κολυμπᾶ κανεὶς μόνο τόσα λεπτὰ ὅσα καὶ ἡ θερμοκρασία τοῦ νεροῦ. Στὶς βόρειες θάλασσες, ἂν εἶναι 5° C, νὰ μένει ὁ κολυμβητὴς μόνον 5 λεπτὰ, ἐπειδὴ, ἂν κάνει τὸ λάθος καὶ μείνει ὥρες, χάνει ὅλες τὶς δυνάμεις του καὶ δὲν μπορεῖ νὰ κολυμπήσει. Ἐπιπλέον ὡς ξύλον. Στὶς περιπτώσεις αὐτὲς ἴσως νὰ σφύζονται μόνον οἱ παχύσαρκοι, ἐπειδὴ, λόγῳ στρωμάτων πάχους, χάνουν λιγότερες θερμίδες. Γιὰ τὸν λόγο αὐτὸ οἱ κολυμβητὲς τῆς Μάγχης καὶ κρῦων θαλασσῶν κάνουν συχνὲς ἐπαλείψεις τοῦ σώματος καὶ τῶν ἄκρων μὲ λίπος.

Ἐν συμπεράσματι, ἀνεξαρτήτως ἡλικίας, μπορεῖς νὰ ἀπολαμβάνεις τὴν ἐλληνικὴ θάλασσα. Ἐπιλέγεις τὴν συντροφιά, ἢ ὅποια καλὸ εἶναι νὰ μπορεῖ νὰ βοηθήσει σὲ κάτι τὸ ἀπρόβλεπτο, κόρη, γιῶς ἢ ἄλλος. Ἡ στοιχειώδης λογικὴ σὲ ἀποτρέπει ἀπὸ τὸ κάψιμο τοῦ ἡλίου καὶ ἀπὸ ἀνέμους ἰσχυροῦς μὲ κύματα μεγάλα. Ἡ θάλασσα θέλει τὴν σοφία ποῦ εἶχες ὅταν ἦσουν βρέφος. Ἐκλαιγες ζητώντας τὸ γάλα τῆς θηλῆς ὅταν πεινοῦσες, ἀπολάμβανες τὸ γάλα καὶ σταματοῦσες ἐγκαίρως μόλις ἔπαιρνες τὸ ἀναγκαῖο. Ἐγκαιρὴ παύση τοῦ φαγητοῦ. Αὐτὸ χρειάζεται καὶ τώρα γιὰ νὰ ἀπολαμβάνεις καλὰ καὶ τὸ κολύμπι.-

ΠΑΥΛΟΣ Κ. ΤΟΥΤΟΥΖΑΣ,
καθηγητὴς Καρδιολογίας

Μεγάλη καὶ φοβερὴ εἶναι αὐτὴ ἡ ἐντολὴ τοῦ Χριστοῦ. Ὅλοι μας, ἀρχίζοντας ἀπὸ ἑμένα, συνεχῶς κρίνουμε καὶ κατακρίνουμε ὁ ἓνας τὸν ἄλλον καὶ γι' αὐτὸ θὰ δώσουμε λόγο στὴν φοβερὰ Κρίση τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ μας Ἰησοῦ Χριστοῦ. Θὰ μᾶς κρίνει Αὐτός, διότι καὶ ἐμεῖς κρίνουμε τοὺς ἄλλους, ψάχνουμε νὰ βροῦμε στὸν πλησίον μας τὸ παραμικρὸ σφάλμα, ἐνῶ τὶς δικές μας ἁμαρτίες δὲν τὶς βλέπουμε καὶ οὔτε θέλουμε νὰ τὶς σκεφτόμαστε.

Δὲν προσέχουμε τὰ δικὰ μας ἐλαττώματα καὶ τὶς ἁμαρτίες, ἐνῶ στοὺς ἄλλους βρίσκουμε πολλὰ σφάλματα. Ψάχνουμε νὰ τὰ βροῦμε καί, ὅταν τὰ βρίσκουμε, πάμε καὶ τὰ διαλαλοῦμε σὲ ὅλον τὸν κόσμο. Ἔγινε πλέον κακὴ συνήθεια, μόλις μαθαίνουμε κάτι γιὰ τὸν πλησίον μας, νὰ πηγαίνουμε καὶ νὰ τὸ διαλαλοῦμε παντοῦ. Ἡ γλῶσσα μας καίει καὶ σπεύδουμε νὰ ποῦμε στοὺς ἄλλους αὐτὸ ποῦ εἶδαμε καὶ ἀκούσαμε. Ξεχνᾶμε ὅτι, ἂν ἐμεῖς κρίνουμε τοὺς ἄλλους, θὰ μᾶς κρίνει καὶ ἐμᾶς ὁ Θεός. Ξεχνᾶμε ὅτι δὲν ἔχουμε κανένα δικαίωμα νὰ κρίνουμε τὸν πλησίον, διότι αὐτὸ δὲν εἶναι δική μας ὑπόθεση ἀλλὰ τοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος εἶναι ὁ Ὑπέρτατος Κριτής, ὁ ὁποῖος μόνος γνωρίζει τὴν καρδιὰ τοῦ ἀνθρώπου καὶ μπορεῖ νὰ ἀποδώσει δικαίαν κρίση. Ἐμεῖς ὅμως κατακρίνουμε καὶ πολλὰ φορὲς μὲ πολὺ βαριά λόγια. Δὲν σκεφτόμαστε ὅτι ὁ ἀδελφός μας μπορεῖ νὰ μετανόησε ἤδη καὶ νὰ τοῦ ἀφέθηκε ἡ ἁμαρτία του, ἐπειδὴ μετανόησε βαθιά.

Ἀνοῖξτε ἓναν τάφο καὶ θὰ δεῖτε τὶ ἀκαθαρσίες ὑπάρχουν μέσα του καὶ τὴ δυσσομία. Ἡ ἴδια δυσσομία, πνευματικὴ δυσσομία, βγαίνει μέσα ἀπὸ τὸ στόμα μας, ὅταν κατακρίνουμε τὸν πλησίον. Αὐτὸ ποῦ πρέπει νὰ κάνουμε, εἶναι νὰ δαμάσουμε τὴν γλῶσσα μας. Τὶς δικές μας ἁμαρτίες πρέπει νὰ προσέχουμε καὶ ὄχι τοῦ πλησίον μας.-

Η πρὸς τοὺς ἱερεῖς τιμὴ καὶ ὁ Ἅγιος Κοσμάς ὁ Αἰτωλός.

«Καὶ ἂν τύχη ἓνας παπᾶς καὶ ἓνας βασιλεὺς, τὸν παπᾶ σου νὰ βάλῃς ἐπάνω ἀπὸ τὸν βασιλέα νὰ καθίσῃ. Καὶ ἂν σοῦ τύχη ἓνας παπᾶς καὶ ἓνας ἄγγελος, τὸν παπᾶ σου νὰ πρωτοχαιρετίσῃς πρωτύτερα καὶ ἀπὸ τὸν ἄγγελον, διότι ὁ παπᾶς εἶναι ἀνώτερος καὶ ἀπὸ τοὺς ἀγγέλους εἰς τὸ ἀξίωμα».

Ἄν στοχαστοῦμε σιωπηλά, θὰ συνειδητοποιήσουμε τὰ ἀτίμητα τοῦ Θεοῦ δῶρα ποὺ δίνονται σὲ μᾶς μὲ τὰ χέρια τοῦ ἱερέως. Ἄν λείψῃ ὁ ἱερέας ἀπὸ τὴν ζωὴ μας, τότε δὲν θὰ ἔχουμε, ὡς πνευματικὲς ὀντότητες, λόγο ὑπάρξεως. Γιατί, ἀπλούστατα, δὲν θὰ μπορούσε νὰ ἔχη συνέχεια τὸ ἀπολυτρωτικὸ τοῦ Χριστοῦ ἔργο. Ὅποτε, τί τραγικό! Θὰ ἤμασταν καταδικασμένοι νὰ σερνώμαστε σὰν τὰ σκουλήκια στὴν γῆ χωρὶς ἐλπίδα, καὶ πρὸ παντὸς χωρὶς νὰ μπορούμε νὰ οἰκειωθοῦμε τὰ ἀγαθὰ ποὺ ἀπορρέουν ἀπὸ τὴν Θεῖα ἐνσάρκωση καὶ τὴν σταυρική Του θυσία. Ἄς μὴν λησμονοῦμε πὼς ὁ ἱερέας δὲν σχεδιάζεται ἀπὸ ἀνθρώπινο μυαλό, οὔτε πλάθεται ἀπὸ ἀνθρώπινα χέρια, ἀλλὰ ὀλοκληρώνεται μὲ τὴν ἀόρατη καὶ μυστηριώδη ἔκχυσι τῆς Χάριτος τοῦ Θεοῦ, ποὺ τὰ ἐλλείποντα ἀναπληροῖ.

Ὅλες τὶς εὐλογίαι τοῦ Θεοῦ τὶς δεχόμαστε ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ ἱερέως.

Χέρια τοῦ ἱερέως, μὲ τὸ βάπτισμα, μᾶς πολιτογραφοῦν στὰ βιβλία τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ.

Χέρια τοῦ ἱερέως, μὲ τὸ Ἅγιο Μῦρο ποὺ μᾶς ἀλείφουν, μᾶς ὀπλίζουν μὲ τὴν δύναμι τοῦ Παναγίου Πνεύματος γιὰ τὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς.

Χέρια τοῦ ἱερέως πρὸ πάντων, ὄχι χέρια ἀγγελικά, χέρια τοῦ ἱερέως «σῆλινα», κρατοῦν τὸν ἴδιο τὸν Θεὸ καὶ μᾶς καλοῦν στὸ πνευματικὸ Δεῖπνο μὲ τὸ: «Μετὰ φόβου Θεοῦ, ...προσέλθετε», γιὰ νὰ ἔχουμε κάτι περισσότερο ἀπὸ ζωὴ.

Χέρια τοῦ ἱερέως, ποὺ μὲ τὴν γραφίδα τοὺς μᾶς στηρίζουν, μᾶς φωτίζουν, μᾶς ἐπαναφέρουν.

Γλῶσσα τοῦ ἱερέως μᾶς χαρίζει τὴν θεϊκὴ γαλήνη, ὅταν, στὸ μυστήριό τῆς Ἱερᾶς Ἐξομολογήσεως, ἀκοῦμε νὰ μᾶς λέῃ: «Διὰ τῆς ἐμῆς ἐλαχιστότητος, ἔχει σε συγκεχωρημένον».

Γλῶσσα τοῦ ἱερέως ἀπὸ τὸν ἄμβωνα, καθοδηγητική, μᾶς μεταφέρει τὰ μηνύματα τοῦ Οὐρανοῦ, γιὰ νὰ

γίνῃ πραγματικότητα τό: «...ἐλθέτω ἡ Βασιλεία Σου...».

Γλῶσσα τοῦ ἱερέως τονώνει τὴν πίστι μας στὰ ξεθωριασμένα μᾶς ἱδανικά καὶ μᾶς δείχνει τὸν Οὐρανό, ὅταν ἐμεῖς νοσταλγοῦμε τὸν «κάμπο».

Εἶναι ὁ ἱερέας ποὺ προστατεύει τὴν σπῖθα τῆς ἀγάπης μας, ὅταν δυνατοὶ ἀέρηδες ξεσηκώνονται μέσα ἀπὸ τὴν καρδιά μας, μὲ τὰ πάθη μας, καὶ ἔξω ἀπὸ αὐτήν, μὲ τὸ κοσμικὸ φρόνημα, καὶ θέλουν νὰ τὴν σβήσουν.

Ἐργάτης ἰσόβιος στοῦ Θεοῦ τὸ γεώργιον, κρατᾶ ψηλά, μ' ὅποιες θυσίες, τῆς πίστεως τὸν πυρσό, γιὰ νὰ φέγγῃ καὶ νὰ βλέπουμε, γιὰ νὰ βλέπουμε καὶ νὰ ζοῦμε.

Εἶναι ὁ ἱερέας ἡ συνέχεια τῶν Ἀποστόλων τοῦ Χριστοῦ. Εἶναι ἡ συνέχεια τῶν Μαρτύρων, τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας.

Καὶ ὅταν ὁ Θεός, γιὰ τὸν ὑψηλὸ σκοπὸ τῆς σωτηρίας μας, δανεῖζεται τὰ χέρια καὶ τὴν γλῶσσα τοῦ ἱερέως καὶ τὰ χρησιμοποιῇ ὡς ἀγκίστρι γιὰ νὰ μᾶς βάλῃ στὴν Ἐκκλησία Του, σ' αὐτὸ τὸ ἐργαστήρι τῆς ἀγιότητος, ἀλήθειας, ποιῶν εἴμαστε ἐμεῖς ποὺ, κάποιες φορὲς μὲ «κλειστὰ μάτια», τοὺς «πετροβολοῦμε».

Οἱ ἱερεῖς εἶναι οἱ ταχυδρόμοι τοῦ Θεοῦ. Δὲν ἐκφράζει ἀφέλεια νὰ σταματοῦμε στὶς ἀσχήμιες τοῦ ταχυδρόμου καὶ νὰ μὴν βλέπουμε τὸ μήνυμα ποὺ φέρνει γιὰ μᾶς; Καί, ὅταν δὲν ἐπιτρέπεται νὰ κατακρίνουμε τοὺς ἀδελφούς μας, γιατί μὲ τὴν κατάκρισι ἀποδεικνύομαστε ἀνόητοι, ἄδικοι καὶ κακοί, πόσο μᾶλλον τοὺς ἱερεῖς τοῦ Θεοῦ; Ἀποδεικνύομαστε ἀνόητοι, γιατί μιλάμε γιὰ θέματα ποὺ ἀφοροῦν τοὺς ἄλλους, τῶν ὁποίων δὲν γνωρίζουμε τίς σκέψεις, τίς διαθέσεις, τὰ «ἐλατήρια».

Ἀποδεικνύομαστε ἄδικοι, γιατί βγάζουμε κρίσεις γιὰ ἀνθρώπους ποὺ ἀπουσιάζουν καὶ οἱ ὅποιοι δὲν μποροῦν νὰ δώσουν ἐξηγήσεις ἢ νὰ ἀπολογηθοῦν.

Ἀποδεικνύομαστε κακοί, γιατί κακολογοῦμε τοὺς ἀνθρώπους ποὺ δὲν ἀγαποῦμε. Καὶ σίγουρα ἡ ἐνοχία μας εἶναι διπλῆ, ὅταν ἱεροκατηγοροῦμε.

Μήπως δὲν πρέπει νὰ ξεχνοῦμε πὼς ἔχουμε πολλὴ δουλειὰ νὰ κάνουμε στὸν ἴδιο μας τὸν ἑαυτό; Νὰ ξεριζώνουμε καὶ νὰ φυτεύουμε; Τότε, ποῦ χρόνος γιὰ

τοὺς ἄλλους;

Ἄς μᾶς κατέχη κάποια ἀγωνία, μήπως ὁ «σεισμογράφος» μᾶς συλλαμβάνῃ μὲν τὶς πτώσεις τῶν ἱερέων, ποὺ δὲν παύουν νὰ εἶναι ἄνθρωποι καὶ αὐτοί, ἄνθρωποι ἀγωνιστές, ἀλλὰ δὲν συλλαμβάνῃ τὴν μετάνοιά τους.

Ἔτσι γιὰ ὅλους, ἀλλὰ ἰδιαίτερα γιὰ τοὺς ἱερεῖς, ὄχι μόνο νὰ μὴν τροφοδοτοῦμε τίς συζητήσεις εἰς βάρος τους, ἀλλὰ οὔτε νὰ θελοῦμε ν' ἀκοῦμε. Λέει ὁ λαὸς μας «Ὅποιος κατηγορεῖ, ἀνάβει τὴν φωτιά καὶ ὅποιος ἀκοῦει, βάζει τὰ ξύλα». Σκεφθήκαμε ἄρα γε, ποιά ἄλλα ἀξιώματα, ποιὲς ἄλλες ιδιότητες, ποιά ἄλλα ἐπαγγέλματα χαρίζουν στὸν ἄνθρωπο τόσα πολλά, τόσο πολὺτιμα καὶ τόσο ἀναγκαῖα, ὅσα μᾶς δίδει ἡ ιδιότητα τοῦ ἱερέως;

Τὰ χέρια του εἶναι γιὰ μᾶς οἱ ἀγωγοὶ τῆς Χάριτος τοῦ Θεοῦ, ἀγωγοὶ, ἀνεξάρτητα ἀπὸ τὴν ποιότητά τους. Πόση ἐπιπολαιότητα, πόση ἀνευθυνότητα, πόση βιασύνη νὰ τοὺς καταδικάζουμε!

Γι' αὐτὸ ἄς μὴν χάνουμε χρόνο πολὺτιμο νὰ ἱεροκατηγοροῦμε· τὸ ἀσφαλέστερο καὶ σωστότερο εἶναι νὰ θέσουμε τὸν ἑαυτό μας, μὲ τίς ἱκανότητές μας, μὲ τὰ τάλαντά μας, μὲ τὴν ἐξυπνάδα μας, μὲ τίς ἐπιδεξιότητές μας μέσα στὸ πολὺπλευρὸ ἔργο τῆς Ἐνορίας. Δίπλα καὶ πίσω ἀπὸ τὸν ἱερέα. Ἡ παρουσία μας εἶναι ἀναγκαῖα στὸ ἱεραποστολικὸ καὶ κατηχητικὸ τοὺς ἔργο, στὸ ἔργο τῆς Προνοίας. Εἴμαστε εὐεργετικοί, ὅταν ἀνάβουμε ἓνα φῶς καὶ δὲν ἀρκοῦμαστε στὸ νὰ κατηγοροῦμε τὸ σκοτάδι.

Λέει ἓνας Γάλλος συγγραφέας: «Ἄν σήμερα δὲν ὑπάρχῃ ἱερέας ἀνάμεσα σὲ ἴμένα καὶ τὸν Θεό, αὔριο δὲν θὰ ὑπάρχῃ γιὰ ἴμένα οὔτε καὶ ὁ Θεός».

Γι' αὐτὸ οἱ ἱερεῖς πρέπει νὰ κατέχουν στὴν λίστα τῶν εὐεργετῶν μας τὴν πρώτη θέσι. Καὶ πρέπει τὰ χέρια τους αὐτὰ μὲ περίσσειο σεβασμὸ νὰ σκῦβουμε νὰ φιλοῦμε ἀπὸ κάθε ἄλλα χέρια. Σ' αὐτοὺς ὀφειλοῦμε τὸ «εὐ ζῆν».

Δὲν εἶναι ἀλήθεια, πὼς ὅλοι ἐμεῖς, τὰ παιδιά τῆς Ἐκκλησίας, πιστεύουμε πὼς οἱ Ἅγιοί μας εἶναι οἱ αὐθεντικοὶ ἐρμηνευταὶ τοῦ θελήματος τοῦ Θεοῦ;

Λοιπόν! Ἀπὸ τὴν γλῶσσα τοῦ Ἐθναποστόλου Ἁγίου Κοσμά, ἀκοῦμε καὶ πάλι πὼς σεβαστικὴ πρέπει νὰ ἴναι ἡ στάσι μας ἀπέναντι στὸν ἱερέα τοῦ Θεοῦ. Εὐγνώμονη ἡ στάσι μας ἀπέναντι στὸν ἱερέα τοῦ Θεοῦ. Τὸ λέει ὁ πατρο-Κοσμάς: «Ἄν θὰ συναντήσῃς ἓναν ἱερέα καὶ ἓναν ἄγγελο, πρῶτα νὰ χαιρετίσῃς τὸν ἱερέα καὶ ὕστερα τὸν ἄγγελο...»